

Ženy ve službě: 64. Carol McCarthy

Carol byla jednou z průkopnic v Anglii, žen povoláných do baptistické kazatelské služby na počátku 60. let 20. století.

Ženy ve službě

Carol McCarthy
1940-2021

Carol McCarthy

Baptistická denominace v Anglii zaznamenala první tři ženy, které se staly kazatelkami na počátku 20. let 20. století, přičemž Violet Hedgerová šla studovat na Regent's Park College v roce 1919 a nyní je poctěna tím, že po ní byl pojmenován [Project Violet](#).

Během [následujícího čtvrtstoletí](#) však do kazatelské služby v Anglii vstoupila pouze jedna další žena, Gwenyth Hubbleová, stejně jako Annie Davies Lodwicková ve Walesu.

Gwenythina služba nezahrnovala kazatelskou službu v místním sboru, která je obvykle primárním zaměřením baptistů.

Šedesátá léta byla svědkem nového začátku, který vedl k pomalému, ale trvalému růstu počtu kazatelek.

Carolinino dětství zastínila dětská obrna: byla vážně nemocná a nějakou dobu byla na plicní ventilaci. Nakonec se uzdravila, i když s trvale oslabenou nohou a výrazně kulhala. Než se vrátila do školy, získala zkušenost, že k tomu, aby se znovu postavila na nohy, potřebuje trvalé odhodlání a úsilí.

Stala se učitelkou a její druhé místo ji zavedlo do Bristolu, kde se připojila k baptistickému sboru Horfield Baptist Church, kde byl kazatelem Arthur Liston.

Liston a další vedoucí v tomto sboru brzy viděli potenciál mladé ženy a naléhali na ni, aby zvážila vzdělávání pro kazatelskou službu. Carol byla překvapená, jejich vnímání předběhlo její vlastní pocítění Božího povolání, přesto *„jsem dobře věděla, že nemohu říct ne“*.

Škola Bristol Baptist College byla tehdy zodpovědná za vzdělávání diakonek a byla otevřenější ženám než baptistický teologický seminář Regent's Park.

Carol věděla, že její povolání není pro roli diakonky. Povolání do kazatelské služby se mohlo zdát divné, stejně jako v té době bylo církevní vzdělávání.

Carol pokračovala v pastorační a mládežnické práci v Horfieldu, tři večery v týdnu provozovala obrovský klub mládeže, „nabitý konkurenčními skinheadskými gangy“. Uvědomovala si, že její zaneprázdněný život, vyvažující tyto povinnosti se spěchem na vysokou školu a zpět, v ní vyvinul určitou *„sílu v tahu – odolnou sílu nezbytnou v kazatelské službě“*. Dvojí zaměření ji omezovalo spíše na diplomový kurz než na titul.

Byla to hektická doba, ale Carol měla v Bristolu laskavější přijetí než dvě ženy studující na Regent's Park College. Marie Isaacsová tam studovala a byla ordinována kazatelkou v roce 1962 a Ruth Vinsonová (později Matthewsová) následovala hned po ní.

Obě měly nepříjemné chvíle pocitu na okraji, musely oficiálně patřit na vysokou školu pro ženy, zatímco absolvovaly kazatelské studium na baptistickém teologickém semináři Regent's Park.

Mezi jejich vzpomínky patřilo, že byly propašovány ze zamčené koleje spolužáky poté, co pracovaly příliš dlouho do noci v knihovně.

Obě čelily potížím při hledání umístění do kazatelské služby ve sborech na konci kazatelského studia.

Carol takový problém neměla, protože ji kazatel Horfield ve sboru chtěl. Sloužila tam v letech 1966 – 75.

Když se mnou mluvila v říjnu 2010, s láskou vzpomínala na podporu tohoto sboru. Vždy se ale našli

někteří, kteří odešli, když vystoupila na kazatelnu kázat.

Zasmála se vzpomínce na návštěvníka, který zjevně chtěl odejít, ale držely ho v lavici nějaké zlomyslné staré dámy, které se nepohnuly a nepustily ho ven.

Dokázala se vyrovnat s laickými výhradami, ale ranilo ji, když přišlo odmítnutí ze strany mužských kolegů kazatelů. Navzdory příznivcům, kteří se jí zastávali, neměla to s bratřími snadné.

Její další post byl v Baptistické Unii, kde pracovala jako organizátorka domácí misie. Pět let horlivě prosazovala tuto věc, pak byla povolána do kazatelské služby ve sboru Upper Holloway Baptist Church.

Tento sbor, založený v roce 1868, aby sloužil nové předměstské obytné oblasti, byl prvním sborem, který založil London Baptist Association, a brzy se stal největší s téměř tisíci členy a ještě větším shromážděním.

Carol tam zůstala až do odchodu do důchodu, byla to dlouhá kazatelská služba včetně velké přestavby, kdy sbor pod jejím vedením přijal odvážné rozhodnutí zbourat staré prostory a postavit je znovu, aby zajistil jak potřeby sboru, tak dostupné bydlení pro staré a slabé.

První kazatelky snášely mnohé, co bylo ponižující a bolestivé, když následovaly své povolání; teprve poté, co tato jejich role byla přijata, mohly později přicházející kazatelky bez obav říkat nahlas své protesty.

Carol tolerovala kruté zacházení po mnoho let, než ji mladší mužský zástupce kazatele ve sboru Upper Holloway přiměl více si uvědomit, jak je to nespravedlivé. Byl podrážděný, když ji viděl odstavovanou na vedlejší kolej, povzbuzoval ji, aby pocítila rozhořčení. Mohla si pak dovolit být netrpělivější a aktivnější, aby na toto jednání upozornila.

Pro zraněné city bylo potřeba najít nějaké zázemí. Marie, Ruth a Carol se po mnoho let pravidelně scházely spolu s [Barbarou Stanfordovou](#), bývalou diakonkou, uznanou jako kazatelka v roce 1975, kdy byl v Anglii zrušen Řád diakonek a diakonky byly uznány kazatelkami.

Tyto „svaté matky“, jak se nazývaly, si navzájem poskytovaly sympatie a podporu, které jim pomáhaly jít dál. Obvykle se scházely ve sboru Bloomsbury Central Baptist Church, a když se tam Ruth Gouldbourneová stala kazatelkou, byla pozvána, aby se k nim připojila.

Všechny jsem je znala a mluvila s nimi o jejich zkušenostech. Jednou jsem měla tu čest být pozvána na jejich setkání.

Tato skupina jim poskytovala jakýsi bezpečnostní ventil, který jim umožnil sdílet myšlenky a zkušenosti, stejně jako bolest a frustraci z toho, že se necítí svobodně vykonávat práci, ke které je Bůh povolal.

Jak se stále více žen stávalo kazatelkami, většina z nich šla do malých, o existenci bojujících sborů, často v drsných a páchnoucích čtvrtích. Některé sbory byly nově založené, jiné, jako sbor Upper Holloway, potřebovaly oživit vzpomínky na minulou slávu.

Jako laička jsem mohla činit sarkastické poznámky o tom, že Duch svatý povolává muže pouze do prosperujících sborů, ale kazatelky to musely přijímat s vlídnou tváří, být vděčné, že některé sbory byly připraveny je přijmout.

Jejich věrné nasazení a úspěchy v těchto sborech pomalu vzbuzovalo respekt. Vzpomínám si, jak

jeden vysoce postavený mužský kazatel přiznal na Radě London Baptist Association, že změnil názor na ženy-kazatelky, protože viděl, jak jejich úsilí v těžkých situacích bylo zjevně požehnané.

V neposlední řadě mezi tyto příklady patřila dlouhá kazatelská služba Carol ve sboru Upper Holloway a ještě delší kazatelská služba Jane Hassellové ve sboru Bethnal Green.

Jednou z výzev povolání do kazatelské služby pro tyto první ženy byl předpoklad, že jde i o výzvu k celibátu. Baptističtí muži nebyli takto zkoušeni.

Vzpomínám si, jak to Ruth Vinsonová smutně přijala. Nakonec to od ní Bůh nevyžadoval: myslela jsem si, že je to podobné, jako když byla Abraháмова poslušnost zkoušena kvůli obětování Izáka. Carolinino manželství přišlo později v jejím životě.

V důchodu se Carol připojila ke sboru v Bloomsbury, který byl zvyklý podporovat i kázáním sloužící členy, kteří nemohli každou neděli sedět v lavicích. Předpokládám, že byla často volána, aby pomáhala sborům, dokud ji nepostihla demence. Se svým manželem se Carol přestěhovala do St Albans, kde se často účastnila bohoslužeb v Abbey.

Díky její práci jsem si uvědomila každodenní mimořádné úsilí, které vyžaduje zdravotní postižení, často bez povšimnutí okolí. Carol se pustila do života a práce s vervou, navzdory kulhání, které mohlo být záminkou k tomu, aby dělala méně než ostatní. Naučila se brzy vyrovnat se s těžkým životem.

Jednou z mých oblíbených vzpomínek na Carol je, jak mi Michael Taylor vyprávěl o její citlivosti ohledně křtu jeho dcery, která má poruchu učení. Taylorovi přišli do Londýna pracovat v *Christian Aid* a připojili se ke sboru Upper Holloway. Byl vděčný, že zkušená duchovní posoudila víru této mladé ženy, a ujistila její rodiče, že křest je vhodný, a našla způsoby, jak učinit službu smysluplnou a radostnou jak pro kandidátku křtu, tak i pro sbor.

Carol si zaslouží, abychom na ni vzpomínali s úctou. Byla věrná služebnice, ona sama by bezpochyby prohlásila: Buď Bohu sláva.

Slavnostní vzpomínka na život Carol se koná 5. února v 15:00 hod ve sboru Upper Holloway Baptist Church.

Faith Bowersová

[Baptists Together](#)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)